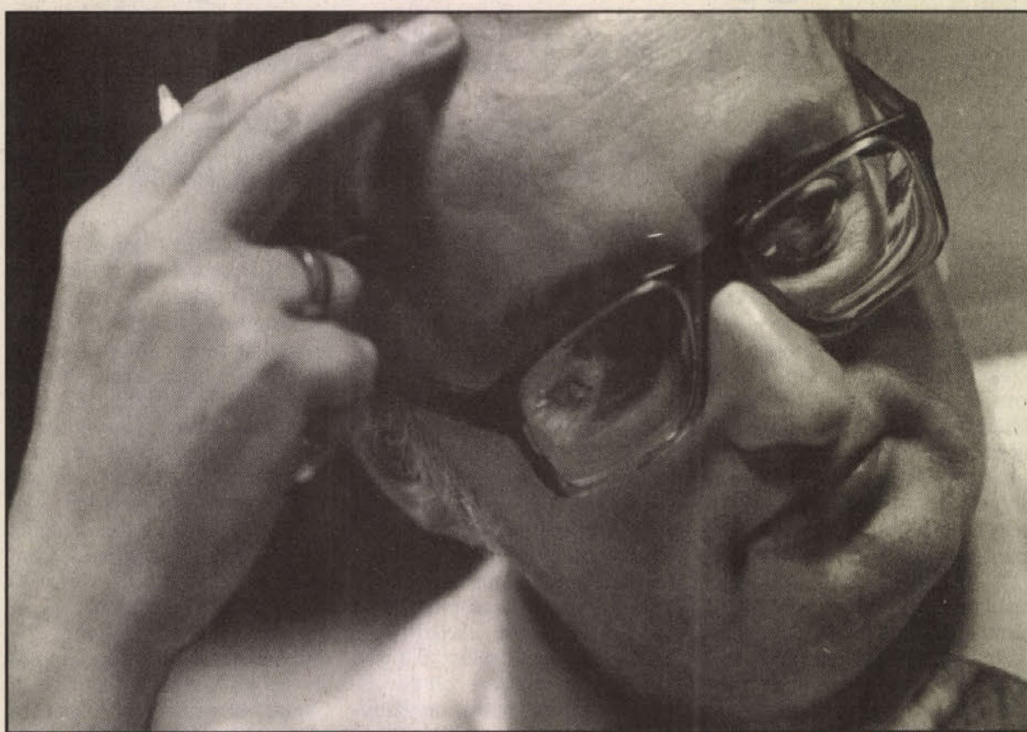
„Jót tesz, ha olykor felbukkan egy UFO”

Nemere István író nemcsak fantasztikus–, kaland– és akcióregényeiről jólismert az országban, hanem arról is, hogy már akkor írt UFO-ról, paranormális jelenségekről, titkokról és talányokról, amikor a honi hivatalos tudomány ezek létét nemhogy vitatni, tudomásul venni sem volt hajlandó. Hosszú ideig szinte kizárólag az ő könyveiből ismerkedhettek meg a téma iránt érdeklődők az említett jelenségekkel, történésekkel. Nemere István nemrégiben a paksi művelődési központ UFO-klubjában tartott előadást „UFO-k és más rejtélyek” címmel. Ebből az alkalomból készült az alábbi interjú.

— *Eddigi munkái és nyilatkozatai alapján önnek szilárd meggyőződése, hogy az összefoglaló néven UFO-nak nevezett jelenség, vagyis a Nem Azonosítható Repülő Tárgyak léteznek. Az ön véleménye szerint mik lehetnek ezek valójában, s milyen céllal tartózkodnak a Föld közelében?*

— UFO-k mindig is voltak, legfeljebb más volt a nevük. A ma embere által látott formák megfelelőinek leírásával találkozhatunk a Bibliában, ókori, középkori történeti munkákban stb. Az emberiség történetében folyamatosan és minden korban látták ezeket a jelenségeket. Legfőbb érvként az ősemberek barlang- és sziklarajzait említhetném. Az ősember igazán „realista” volt. Azt ábrázolta, amit látott az őt körülvevő világban. Gondoljunk csak a csodálatosan szép és pontos vadászjelenetekre. Ugyanakkor például az ausztrál őskori sziklarajzokon kezeslábast, vagy sisakot (az ausztrál bennszülöttek a mai értelemben vett ruhát nem hordtak) viselő alakok rajzait is láthatjuk, akik furcsa járművekből szállnak ki, vagy lebegnek a levegőben. Nehéz elképzelni, hogy kétféle barlangrajz létezett – a valóságot és a képzeletet tükröző – egy időben, egy közösségben, esetleg egyetlen alkotótól.

Hogy kik járhatnak itt, és milyen célból, erre többféle magyarázat lehetséges. Az egyik verzió szerint a földi élet mesterséges úton keletkezett, más bolygóról, más civilizáció közvetítésével került ide, s talán a hajdani „telepítők” járnak ellenőrzésre. Mások szerint a Föld afféle „tankoló állomás”, bizonyos ásványokat, növényeket, egyebeket gyűjtenek itt, a lakossággal nem foglalkoznak az idegenek, talán zavarjuk is őket a tevékenységükben. Megint mások szerint az UFO-k pilótái időutazók, a Föld jövőjéből jönnek, s a múltat tanulmányozzák, ezért is nem keresnek kapcsolatokat velünk, mert ugyan minek. Akad olyan magyarázat is, mely szerint más dimenziók lakói a látogatók.

Nemere István szerint UFO-k mindig is voltak

— *Talán az elmúlt két-három évre tehető az UFO-láz csúcsa Magyarországon. Az utóbbi időben mintha kevesebb ilyen jelenségről hallhatnánk-olvashatnánk. Ez azt jelenti, kevesebb az észlelt esetek száma is?*

— Gondoljunk csak arra, hogy szinte a legutóbbi évekig nálunk nem lehetett, vagy legalábbis nem volt tanácsos ezekről a jelenségekről beszélni. Akik láttak-tapasztaltak is ilyesmit, inkább elhallgatták, és a hivatalos szervek mindent meg is tettek azért, hogy eltussolják ezeket az észleléseket. Ami nyilvánosságra került, arról siettek bebizonyítani, hogy alkoholista, vagy bomlott agyú egyén hagymázas látomásairól van szó. Úgy tűnt tehát, hogy nálunk nincs is ilyesmi, bezzeg a „kapitalistáknál” volt elég. Most már elő mernek állni velük szakemberek is. Most csitulni látszik egy kicsit ez a hév. Nem hiszem, hogy kevesebb észlelés történik mostanában, mindössze „normál szintre” állt be nálunk is a dolog.

— *Mi a véleménye a megjelenő, ilyen tárgyú könyvekről, melyben a szerző részletesen leírja kalandjait?*

— Valóban, szinte hetenként jelennek meg könyvek, melyben a szerző elmeséli, hogy meglátta, elvitték, megvizsgálták, megdicsérték, stb. Részletesen ismerteti, hogy kik voltak a látogatók, honnan jöttek, miért, mik a terveik, s hogy ő egyike a kiválasztottaknak. A véleményem az, hogy egyetlen ilyen könyv tartalmán lehetne vitatkozni, elhisszük-e, vagy sem, de most már olyan számban vannak, s mindegyik mást mond, hogy nem tartom mérvadónak őket. Túl sok, túl különböző.

— *Létezik tehát csalás itt is?*

— Természetesen, ez a sok ismeretlennel bíró témakör igazán alkalmas a csalásra, hamisításra. Nem helyes, ha letagadjuk az UFO-k létezését, de az sem, ha egy inggomb eltűnését is rájuk fogjuk.

— *Egyes források szerint a Föld kormányai közül egyik-másik már kapcsolatban áll az idegenekkel?*

— Igen, terjed ilyen szóbeszéd, hogy már egész falkában állomásoznak Nevadában, sőt, már cseregyerekek járnak egymás bolygójára. Nem tudom elfogadni. Nem azért, mert ezt valakik nem tudnák, vagy nem akarnák megtenni, de ez olyan horderejű dolog, ami nem hiszem, hogy titokban maradhatott volna. Sokkal kisebb ügyek, és sokkal nagyobb „disznóságok” is kiderültek már, miért éppen ez maradt volna titokban?

— *Az ön által oly sokat ostorozott „hivatalos tudomány” álláspontja változott-e az utóbbi időben a témával kapcsolatban?*

— Azt kell mondanom, hogy igen. A változás erre a területre is kiterjedt. Régebben is voltak közöttük, akik nem zárkóztak el a témától, sőt kutatásokat is folytattak, de hivatalosan „nem vállalták”, ha megkeresték őket, azonnal cáfolták még az UFO-k létét is. Most ki mernek állni, ismerek csillagászt, műszaki, természettudományos szakembereket, kutatókat, akik nevüket is adják hozzá. Emellett vannak még szép számmal olyanok, akikről lepereg az újdonság, a változás, s továbbra is elvakultan tagadják azoknak a dolgoknak a létét, amelyek nem illenek bele a hivatalos, ellenőrizhető, megvizsgálható kategóriákba.

— *Meglátása szerint merre halad az UFO-kutatás?*

— Gyűlnek az adatok, a jól dokumentálható észlelések. Egyetértek azzal a kutatóval, akinek a véleménye szerint az UFO-val kapcsolatos tevékenység korunk legizgalmasabb kutatási területe, tudományos problémája. Az ember hajlamos arra, hogy elteljen önmagával, az általa létrehozott tudománnyal és civilizációval. Ezért nem árt, ha néha UFO–t látunk, mert figyelmeztet arra, hogy bár haladunk előre, felfedezendő dolgok, titkok és talányok mindig is voltak, s mindig is lesznek.

Venter Marianna
Fotó: Degré Gábor

Magyarságom története

Ahogy múlnak az évek, egyre élesebben rajzolódik elém egy személyiség, Király úré, a nevelőtanáromé. Szigorú embernek tette magát, vakítóan fehér, keményített inggallérját hol kálvinista puritán módra állig begombolta, hol nékoszos eleganciával tűrte ki zakójára. Pedagógiai eszközeinek legemlékezetesebbike számomra az volt, ahogyan csendet parancsolt az ebédlőben nekünk, renitens nebulóknak. Azzal a kőkemény érvvel állt elő, hogy a magyar ember, ha eszik, nem beszél. Bár a számat e fenyegető mondat hatására csakugyan kizárólag evésre használtam, ez nem annak volt köszönhető, hogy meggyőzött volna. A csendes kanalazgatás közben inkább azon járt az eszem, hogy is van ez dolog a magyarsággal. Mert ha igaz, hogy a magyar ember még a menzai finomfőzelék csócsálása közben sem beszél, márpedig nekem beszélhetnékem van, hát akkor én nem vagyok magyar ember. Ezt hajtogattam magamban szórakozottan, miközben sandán pislogtam felfelé a tanár úrra, s közben felötlött bennem egy múlt századi magyar parasztember képe, – amilyenről talán Móricz, Tömörkény, vagy Gárdonyi írt az ezredvégi általános iskolai tantervbe jól illeszthető, megható elbeszélést –, aki némán töri a kenyeret a szalonnához és a vereshagymához.

Joggal számíthatnám ettől az időszaktól magyarságtudatom megrendülését, ez azonban nem felelne meg a valóságnak. Az igazság ugyanis az, hogy azután sem váltam pánszláv, vagy jiddis érzelművé, nem lettem idegentest az összmagyarság testében tizenévesen, sőt előszeretettel olvastam el régebbi és újabb magyar írók műveit, látogattam székelylakta falvakat, hallgattam öreg stílusú magyar népi muzsikát. Magyarságom elvolt, mint a befőtt, valahogy úgy, ha nem bántják, túl él nyolc politikai rendszert is. Király úrnak nem tulajdonítottam jelentőséget, mint ahogy a neves szociológus jóslatának sem a nyolcvanas évek elején, miszerint a nacionalizmus egyre követelőzőbb a magyar társadalom tudatában.

Akkor fordult komolyabbra a helyzet, amikor más, a magyarságot meghatározandó kritériumok is felmerültek nagy nyilvánosság előtt. Olyanok például, hogy tartok-e egy bizonyos politikai párttal, a Kárpát-medence vezető nációja tagjának érzem-e magam, ráadásul végveszélyben, felismerem-e egyes, sokak szerint nem kellőképpen asszimilálódott, azonképpen orvul beépült, bomlasztó etnikum rossz arcú embereit, osztom-e Németh László magyar író nézetét József Attiláról, hogy ő egy zsidó-kommunista költő lett volna.

Kezdtek megbuggyanni a cseresznyebefőttek a spájzban.

Egy évre rá régi barátom arról igyekezett meggyőzni, miért fontos, hogy nációnk megőrizze arculatát, védje magát az idegen hatásoktól, különös tekintettel az amerikai kultúrszenynyáradatra. Az egyébként nyugodt fiú hevesen, diszkrét didaxissal magyarázta, hogy különösen a védtelen és megtéveszthető fiatalokra káros az alkonyodó Nyugat kultúrhatása. Ennek köszönhető a kábítószerélvezet terjedése, az anyanyelv slendrián használata, a kollektív lelkiválság, amelybe hazánk egész ifjúsága hanyatlik. Ezért nem tudnak azonosulni nemzetük közösségével. De láttam-e már depressziós juhászbojtárt?

Ezzel az érvvel nem tudtam vitatkozni. Elképzeltem Király tanár urat mellette, amint csöndben, szigorú arccal szalonnázik.

A barátomra lehet azt mondani, hogy rojtos gatyás etnocentrikus személyiség, hogy a saját magában tátongó űrt igyekszik kitölteni korunk új vallásával, azzal, hogy valahol felettünk létező, és államhatárok biztosította közösséggel azonosul. Sokkal szembetűnőbb volt azonban, hogy izzad a tenyere. Rossz a közérzete a demokráciában, ahol hangzavar van – ezt mások pluralizmusnak csúfolják –, és a legállandóbb, konkrét, ugyanakkor kellőképpen megfoghatatlan szózatot a nemzet intézi hozzá. A bensejéből. A nemzet, mint olyan.

Király tanár urat régen láttam. Egyszer szívesen megállítanám a közért, vagy a trafik előtt, hogy elmondjam: tudja, kedves tanár úr, egyre kevesebbet jár a szám ebéd közben, inkább újságot olvasok, annak ellenére, hogy ezt asztaltársaságom kimondott neveletlenségnek tartja.

Lehet, hogy úgy venné, mintha cinikusan be akarnék olvasni neki, de lehet, hogy hosszasan referálna a magyar étkezési szokásokról.

Valószínűbb azonban, hogy meg sem ismerne.

Tóth Ferenc

Régi és új noteszlapok

Elveszett az Arany Sárkány

Nem tudom, hogy személyiségi jogainak megsértése miatt bíróság elé állíttatna-e Bözsike néném, ha fülébe jutna, hogy leveleinek, telefonbeszélgetéseinknek és személyes diskurzusainknak időnként nyilvánosságot adok. Az a valószínűbb, hogy megbocsátana, belátva, hogy számomra nemcsak nagynénit, egy korosztályt jelent és ilyenként nagyon fontos, mondhatnám mérvadó is, hogy homo politicusként miről, mi a véleménye. Ő nem annyira, én annál jobban szeretném, ha vissza lehetne fiatalítani legalább másfél évtizeddel és birtokában hagyni káprázatos élettapasztalatának, nem filozófusokon edzett, hanem veleszületett bölcsességének, élet- és emberszeretetének. Nem vagyok egyedül a visszafiatalítás képtelen óhajában, noha családom némely férfi tagjai azt mondják, hogy Bözse tényleg imádnivaló öreglány, nagynéniként páratlan, de nevetséges, hogy most is olyan hebrencs módon kottybelé-szilvalé, mindenbe belebeszélő, mint kislány korában volt. Különben is őrizzen minket az Isten minden olyan hozzá hasonló embertől, aki csak a szívével lát.

Mit szól ehhez az elmarasztalt? Hogy nem ok nélkül van az embernek szíve is, meg esze is. Ha e kettő között élete során nem tud egyensúlyt teremteni, megeheti a fene, baj van az emberségével, nem is lehet rajta áldás.

Sokkal kevesebb élettapasztalattal, bölcsességgel magam is ezt vallom névnapjára készülődve és arra, hogy két napig, se rádió, se tévé, de még tán újságok se, csak nagy-nagy beszélgetések. Kihagyni ezt? Na hiszen, akkor kapnék csak tőle a legutóbbinál megrovóbb levelet, amiből azért az egyedül rá jellemző humor se hiányzik. Azt írja, hogy eladólányságának szigorú karbantartója, Bánki doktor Ibolya-vitamint rendelt neki, mert leszelelt kicsikét valami most divatos influenzaszerű és igen ravasz kórságtól. Meg is ígérheti, ha nem kapom magamat amilyen gyorsan csak lehet, nem áll velem szóba a másvilágon, de helyet se foglal számomra valami igazán jó társaságban, amiben öröm lesz eltölteni azt a kis időt, ami a föltámadásig eltart. (Már annak, akinek repeta kell az életből.) Szükség van rám és punktum, ennél nincs nyomósabb ok. Aztán meg, számolni is akar velem, mert sehol se találja azt a fényképet, ami István öcsémet és inastársait örökítette meg az évszázad autójában, s amin legutóbb olyan jókat nevettünk.

Jól van Bözsike, jól van, teveled majd én is számolok ám, hogy összecseréled a szezont a fazonnal és elfelejtetted, hogy a másodszülött Bélát nem szabad még leláncolt fényképalbumokkal se magára hagyni. Korosodván neki vált szenvedélyévé ha nem adnak viszlek alapon a családi fényképek összeharácsolása. Már ha szépen akarom magamat kifejezni, hiszen a csórás a megfelelőbb. Tutti, hogy Béla sokadik albumában lapul a nevezetes kép, mely valamikor 1962-ben készült. Akkor, amikor a 30 kilométeres sebességre képes autószörny Szeged város úri közönségét naponta megröhögtette fel és alá pöfögve inkább, mint berregve a belvárosban. Öt autómotor-szerelő inas remekelte össze több, mint fél év alatt a felújítás, szerelés során felismerhetetlenné tett öreg Fordot, amit a háború hagyott egyik roncstelepen. Hát persze, hogy totálkárosan, tökéletesen kibelezve. Tán maguk se hitték a fiúk, hogy négy kerékre állítható a roncs, ha beleölik minden igyekezetüket, ügyességüket, szabadidejük minden percét olykor óriási veszekedések közepette, mert ugye, mindenkinek volt valami szakmailag méltánylást remélő, vagy követelő ötlete.

A kép tehát, aminek elcsenésével Bözsike nem átallott engem gyanúsítani, az Arany Sárkány próbaútjainak egyikén készült, és amikor utoljára nézegettük, nekem változatlanul a nyitottra buherált kocsi jobb oldalán elhelyezkedő duda tetszett legjobban, mert annak hangját ma is föl tudom idézni. Rémes volt ez a hang, talán a mutáló kiselefántok képesek ilyet hallatni, egyedül a mamájuk örömére. A belváros járókelői a dudaszóra előbb megtorpantak, aztán már a hasukat fogták a jármű tulajdonosainak mennyei gyönyörűségére. Volt azért fájdalmuk is a fiúknak, nem akadt a városban egyetlen korban hozzájuk illő hajadon sem, aki hajlandó lett volna körbeparádézni velük a Széchenyi teret a korzózás óráiban. Tán ez is hozzájárult ahhoz, hogy a fiúk néhány hét alatt ráuntak az Arany Sárkányra annyira, hogy amikor a Bajai úton harminccal repesztve az árokban kötött ki, hagyták, hogy kollektív tulajdonukat benőjje a fű. S lapítottak, nehogy a költségükön szállítsák vissza oda, ahonnan kimentették egy kis utóéletre, meg levizsgázni abból is, hogy jól sikerült-e szakmát választaniok. Mind meglett férfiak mára azok a fiúk, de azt hiszem, mindahányan jóízű emlékként tartják számon autós bulijukat, közülük még tán azok is, akik nem maradtak meg az akkor csodásnak hitt szakmájukban.

Azt viszont kérdeznem se kell, hogy Bözsikének miért olyan kedves az a fénykép, amit rajtam keres. Párját ritkítónak találja a történetet és még az se véletlen, hogy akkor kotorta elő, amikor arról mesélt, hogy Józsi szomszédéknál – akik egyébként igen jámbor emberek – rendszerint elszabadul a pokol, ha a discóba igyekvő nagyfiú a család munkábajáró kocsijának, a Trabinak a kulcsát kapja csak meg, mert a pofásabb Samarát kímélni kell. Józsi szomszéd vérnyomása ilyenkor föl, a fiú pedig a világgá menés szándékával, el . . . a szomszédban lakó barátjához, hogy potyautasnak jelentkezzék. Ez a pozíció ugyan alkalmatlan a mindig remélt hódításra, de jobb a semminél, a gyalog megjelenésnél mindenképpen.

Levél már meg nem fordulhat Erzsébet napig, de azért csak írok egyet a családtörténethez fotókat gyűjtögető öcsémnek, hogy vissza Bözsikének vagy az Arany Sárkányos eredetit, vagy annak másolatát, ha csak nem akarja, hogy legközelebbi nagykőrösi látogatásának egész időtartama alatt tapsolnia kelljen. Szigorúbb elbírálás esetén még alvás közben is. S mit teszek én Erzsébet napig? Fölkészülök a kétszemélyes közmeghallgatásra, mert történt – s történik is itt – egy és más, amit a szív és ész szó nélkül meg nem állhat . . .

László Ibolya